

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 50.266/3
VAN 27 SEPTEMBER 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 7 september 2011 door de Minister van Volksgezondheid verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot vaststelling van de retributies en bijdragen verschuldigd aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten', heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

* *

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. Rekening houdend met het tijdstip waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht op het feit dat, wegens het ontslag van de regering, de bevoegdheid van deze laatste beperkt is tot het afhandelen van de lopende zaken. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens welke de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van een verordening noodzakelijk is.

*

* *

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk strekt ertoe de retributies en bijdragen vast te stellen die verschuldigd zijn aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten.

Het ontwerp is bedoeld om in de plaats te komen van het koninklijk besluit van 14 januari 2004 ‘tot vaststelling van de retributies en bijdragen verschuldigd aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten’.

4.1. De rechtsgrond voor de meeste bepalingen van het ontworpen besluit wordt geboden door:

- artikel 82, eerste lid, van de wet van 24 december 1976 ‘betreffende de budgettaire voorstellen 1976-1977’, voor de artikelen 2, 4 en 14 (*partim*);
- artikel 10 van de wet van 24 januari 1977 ‘betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere producten’, voor de

artikelen 10, 11 (*partim*) en 14 (*partim*), en artikel 19 van dezelfde wet voor artikel 11 (*partim*);

- artikel 4*bis* van de wet van 28 juli 1981 ‘houdende goedkeuring van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantesoorten, en van de Bijlagen, opgemaakt te Washington op 3 maart 1973, alsmede van de Wijziging van de Overeenkomst, aangenomen te Bonn op 22 juni 1979’, voor de artikelen 13 en 14 (*partim*);
- artikel 132 van de wet van 20 juli 1991 ‘houdende sociale en diverse bepalingen’, voor de artikelen 5 en 14 (*partim*);
- artikel 20*bis* van de wet van 21 december 1998 ‘betreffende de productnormen ter bevordering van duurzame productie- en consumptiepatronen en ter bescherming van het leefmilieu, de volksgezondheid en de werknemers’, voor de artikelen 1, 3, 6 tot 9, 12 en 14 (*partim*).

4.2. De artikelen 2, § 3, derde lid, 3, § 5, tweede lid (*partim*) en 7, § 4 (*partim*), vinden slechts onrechtstreeks rechtsgrond in de hiervoor aangehaalde artikelen. De genoemde bepalingen van het ontwerp bevatten immers een inhoudelijke regeling met betrekking tot de intrekking van een erkenning en de schorsing van een erkenning of toelating. Daarvoor moet en kan rechtsgrond worden gevonden in de wetbepalingen die betrekking hebben op de voorwaarden voor het behoud van elke erkenning die onder de toepassing valt van de ontworpen bepaling en op de procedure voor het verkrijgen van die erkenning. Voorbeelden van dergelijke bepalingen zijn artikel 2, § 1, 7°, van de wet van 11 juli 1969 ‘betreffende de grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt’, en artikel 8 van de voornoemde wet van 21 december 1998.

Het staat aan de stellers van het ontwerp om de relevante bepalingen te vermelden in de aanhef van het ontwerp.

4.3. Overeenkomstig artikel 82, vijfde lid, van de voornoemde wet van 24 december 1976 en artikel 20*bis* van de voornoemde wet van 21 december 1998 zullen de bepalingen van het ontworpen besluit, waarbij een verplichte bijdrage wordt opgelegd, alsmede artikel 15 van het ontworpen besluit (dat voorziet in de opheffing van een koninklijk besluit dat deels kracht van wet heeft)¹, moeten worden bekrachtigd door de wetgever, uiterlijk een jaar na de bekendmaking van het te nemen koninklijk besluit in het Belgisch Staatsblad.

¹ Artikel 106 van de programmawet van 27 december 2004 heeft de bepalingen betreffende de bijdragen opgenomen in het koninklijk besluit van 14 januari 2004 ‘tot vaststelling van de retributies en bijdragen verschuldigd aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten’, bekrachtigd met uitwerking op de datum van hun inwerkingtreding.

ALGEMENE OPMERKING

5. In het ontwerp worden de retributies en bijdragen vastgesteld die verschuldigd zijn aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten.

Opdat een heffing kan worden gekwalificeerd als een retributie (of als een bijdrage die het karakter van retributie heeft)², is niet alleen vereist dat het gaat om de vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd, maar ook dat zij een louter vergoedend karakter heeft, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.³ De wezensaard van een heffing bepaalt of ze als retributie (artikel 173 van de Grondwet: gematigd legaliteitsbeginsel) dan wel als belasting (artikel 170 van de Grondwet, met het volle legaliteitsbeginsel) moet worden beschouwd.

De retributies die aan de orde zijn in het voorliggende ontwerp van koninklijk besluit zijn kennelijk bedoeld als tegenprestaties voor de op individueel verzoek *ad hoc* verrichte administratieve behandeling, onderzoek en verwerking van de aangiften en aanvragen tot het verkrijgen van certificaten, erkenningen, vergunningen of registraties.

Wat de in het ontwerp bepaalde bedragen van de verschillende retributies betreft, zijn aan de Raad van State geen precieze gegevens medegedeeld waaruit blijkt hoe die bedragen concreet zijn berekend. In een bijlage gevoegd bij de adviesaanvraag wordt in dit verband wel opgemerkt dat de verhogingen bedoeld zijn om rekening te houden met de verhoogde werklast voor steeds complexere dossiers en wordt de verwachte financiële impact besproken.

Bij een eventuele betwisting in rechte zal het evenredigheidsverband en dus het vergoedende karakter moeten kunnen worden aangetoond.⁴ Om twijfel over de rechtsgeldigheid weg te nemen en betwistingen te vermijden, zou het nuttig zijn een verantwoording voor de concrete bedragen aan de hand van een beredeneerde berekening op te nemen in een verslag aan de Koning.

² Hierna wordt enkel nog van een retributie gewag gemaakt.

³ Zie o.m. Grondwettelijk Hof 29 april 2010, nr. 44/2010, B.3; Grondwettelijk Hof 23 juni 2011, nr. 115/2011, B.10.3.

⁴ Vragen rijzen met name bij artikel 1, § 5, van het ontwerp.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

6. In het vierde lid van de aanhef dient de verwijzing naar artikel 11 te worden weggelaten nu dit artikel geen rechtsgrond biedt voor het ontworpen besluit. In de Nederlandse tekst van dit lid dient ook de genoemde wet met zijn juiste datum (24 januari 1977) te worden vermeld.

7. Rekening houdend met wat over de rechtsgrond is opgemerkt, dient in het vijfde lid van de aanhef te worden verwezen naar artikel 4bis van de aldaar genoemde wet van 28 juli 1981 in plaats van naar artikel 82 ervan.

8. Gelet op hetgeen in verband met de rechtsgrond is opgemerkt, dient ook in het achtste lid van de aanhef te worden verwezen naar artikel 8 van de voornoemde wet van 21 december 1998.

Artikel 1

9. In artikel 1, §§ 1, 7, 8, 9 en 11, wordt telkens gewag gemaakt van “toevoegingsmiddel(en)”.

Gevraagd of de voornoemde wet van 21 december 1998 ook hiervoor rechtsgrond kan bieden, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

“Ik verwijs hiervoor naar de wet van 21/12/1998, waarin gewasbeschermingsmiddelen als volgt worden omschreven in art. 2, 20°:

‘20° gewasbeschermingsmiddelen : werkzame stoffen en één of meer werkzame stoffen bevattende preparaten, in de vorm waarin zij aan de gebruiker worden geleverd en bestemd om:

a) planten of plantaardige producten te beschermen tegen alle schadelijke organismen of de werking van dergelijke organismen te voorkomen, voor zover die stoffen of preparaten hierna niet anders worden gedefinieerd;

b) de levensprocessen van planten te beïnvloeden, voor zover het niet gaat om nutritieve stoffen (bij voorbeeld de groeiregulatoren);

c) plantaardige producten te bewaren, voor zover die stoffen of producten niet onder bijzondere bepalingen inzake bewaarmiddelen vallen;

d) ongewenste planten te doden;

e) delen van planten te vernietigen of een ongewenste groei van planten af te remmen of te voorkomen;

f) de werking van gewasbeschermingsmiddelen te bevorderen.

De Koning kan het begrip gewasbeschermingsmiddelen nader omschrijven in overeenstemming met de desbetreffende richtlijnen en verordeningen van de Instellingen van de Europese Gemeenschap.'

Toevoegingsmiddelen vallen onder f), aangezien ze dienen om de werking van gewasbeschermingsmiddelen te bevorderen. Volgens de definitie van de wet van 21/12/98 behoren toevoegingsmiddelen dus al tot gewasbeschermingsmiddelen en zouden ze niet apart moeten worden vermeld.

Volgens Verordening 1107/2009 kennen toevoegingsmiddelen (of liever: toevoegingsstoffen) echter een andere definitie dan gewasbeschermingsmiddelen, vandaar dat ik voor de duidelijkheid beide heb vermeld (dus gewasbeschermingsmiddelen en toevoegingsmiddelen), en dit overeenkomstig de laatste vermelding, dat de Koning het begrip gewasbeschermingsmiddelen nader kan omschrijven.

'Toevoegingsmiddelen' zou dus moeten worden vervangen door 'toevoegingsstoffen' om zich te houden aan de terminologie van Verordening 1107/2009.

Omdat bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik worden gedefinieerd in het KB van 28/02/94 als gewasbeschermingsmiddelen en 'andere bestrijdingsmiddelen' voor landbouwkundig gebruik, waarbij deze laatste categorie overeenkomt met de toevoegingsstoffen van de Verordening 1107/2009, heb ik deze voor de volledigheid ook vermeld. Het KB van 28/02/94 blijft immers geldig voor de andere bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik (= toevoegingsstoffen), terwijl het voor gewasbeschermingsmiddelen grotendeels wordt overruled door Verordening 1107/2009."

Met die zienswijze kan worden ingestemd, alsook met de voorgestelde terminologische aanpassing.

10. In artikel 1, § 12, wordt in retributies voorzien voor aanvragen waarvoor niet in een specifieke retributie is voorzien in de paragrafen 1 tot 11 van dit artikel.

Gevraagd bij welke dienst die aanvragen moeten worden ingediend, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"Bij dezelfde FOD Volksgezondheid als voor de andere aanvragen voor gewasbeschermingsmiddelen en toevoegingsstoffen. U heeft echter gelijk dat dit wellicht

beter omschreven dient te worden, ook al met verwijzing naar art 20*bis* van de wet van 21/12/98. Een voorstel tot aanpassing zou kunnen zijn:

‘§12. Iedere persoon die een aanvraag indient bij de FOD VVL betreffende een bestrijdingsmiddel voor landbouwkundig gebruik, een gewasbeschermingsmiddel of een toevoegingsstof waarvoor niet in een specifieke retributie is voorzien in de paragrafen 1 tot 11, is gehouden een retributie te betalen aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten. Deze retributie bedraagt:...’”

Met dat voorstel kan ingestemd worden.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS,	
	B. SEUTIN,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw K. BAMS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

P. LEMMENS

ROYAUME BELGIQUE

Avis 50.266/3
DU 27 SEPTEMBRE 2011

DE LA SECTION DE LÉGISLATION
DU CONSEIL D'ÉTAT

LE CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, troisième chambre, saisi par la Ministre de la Santé publique, le 7 septembre 2011, d'une demande d'avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal 'fixant les rétributions et cotisations dues au Fonds budgétaire des matières premières et des produits', a donné l'avis suivant:

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*
* *

OBSERVATION PRÉLIMINAIRE

2. Compte tenu du moment où le présent avis est donné, le Conseil d'État attire l'attention sur le fait qu'en raison de la démission du gouvernement, la compétence de celui-ci se trouve limitée à l'expédition des affaires courantes. Le présent avis est toutefois donné sans qu'il soit examiné si le projet relève bien de la compétence ainsi limitée, la section de législation n'ayant pas connaissance de l'ensemble des éléments de fait que le gouvernement peut prendre en considération lorsqu'il doit apprécier la nécessité d'arrêter ou de modifier des dispositions réglementaires.

*
* *

PORTÉE ET FONDEMENT JURIDIQUE DU PROJET

3. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet de fixer les rétributions et cotisations dues au Fonds budgétaire des matières premières et des produits.

Il vise à se substituer à l'arrêté royal du 14 janvier 2004 'fixant les rétributions et cotisations dues au Fonds budgétaire des matières premières et des produits'.

4.1. La plupart des dispositions de l'arrêté en projet trouvent leur fondement juridique dans :

- l'article 82, alinéa 1er, de la loi du 24 décembre 1976 'relative aux propositions budgétaires 1976-1977', pour les articles 2, 4 et 14 (*partim*);
- l'article 10 de la loi du 24 janvier 1977 'relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits', pour les articles 10, 11 (*partim*) et 14 (*partim*), et dans l'article 19 de la même loi pour l'article 11 (*partim*);

- l'article 4*bis* de la loi du 28 juillet 1981 'portant approbation de la Convention sur le commerce international des espèces de faune et de flore sauvages menacées d'extinction, et des Annexes, faites à Washington le 3 mars 1973, ainsi que l'Amendement à la Convention, adopté à Bonn le 22 juin 1979', pour les articles 13 et 14 (*partim*);
- l'article 132 de la loi du 20 juillet 1991 'portant des dispositions sociales et diverses', pour les articles 5 et 14 (*partim*);
- l'article 20*bis* de la loi du 21 décembre 1998 'relative aux normes de produits ayant pour but la promotion de modes de production et de consommation durables et la protection de l'environnement, de la santé et des travailleurs', pour les articles 1er, 3, 6 à 9, 12 et 14 (*partim*);

4.2. Les articles 2, § 3, alinéa 3, 3, § 5, alinéa 2 (*partim*) et 7, § 4 (*partim*), ne trouvent qu'indirectement leur fondement juridique dans les articles susmentionnés. En effet, les dispositions précitées du projet règlent sur le fond le retrait de l'agrément et la suspension de l'agrément ou de l'autorisation. À cet égard, un fondement juridique peut et doit être trouvé dans les dispositions légales ayant trait aux conditions de maintien de tout agrément tombant sous le coup de la disposition en projet et à la procédure d'obtention de cet agrément. Ces dispositions sont, par exemple, l'article 2, § 1er, 7°, de la loi du 11 juillet 1969 'relative aux matières premières pour l'agriculture, l'horticulture, la sylviculture et l'élevage' ainsi que l'article 8 de la loi précitée du 21 décembre 1998.

Il appartient aux auteurs du projet de mentionner les dispositions pertinentes dans le préambule du projet.

4.3. Conformément à l'article 82, alinéa 5, de la loi précitée du 24 décembre 1976 et à l'article 20*bis* de la loi précitée du 21 décembre 1998, les dispositions de l'arrêté en projet imposant une cotisation obligatoire, de même que l'article 15 de l'arrêté en projet (qui prévoit l'abrogation d'un arrêté royal qui a partiellement force de loi)¹ doivent être confirmés par le législateur, au plus tard un an après la publication de l'arrêté royal envisagé au Moniteur belge.

¹ L'article 106 de la loi-programme du 27 décembre 2004 a confirmé les dispositions relatives aux cotisations figurant dans l'arrêté royal du 14 janvier 2004 'fixant les rétributions et cotisations dues au Fonds budgétaire des matières premières et des produits', avec effet à la date de leur entrée en vigueur.

OBSERVATION GÉNÉRALE

5. Le projet fixe les rétributions et cotisations dues au Fonds budgétaire des matières premières et des produits.

Pour qu'une taxe puisse être qualifiée de rétribution (ou de cotisation ayant le caractère d'une rétribution)², il est non seulement requis qu'il s'agisse de la rémunération d'un service accompli par l'autorité au bénéfice du redevable considéré isolément, mais également qu'elle ait un caractère purement indemnitaire, de sorte qu'un rapport raisonnable doit exister entre le coût ou la valeur du service fourni et le montant dû par le redevable³. La nature substantielle d'une redevance détermine si elle doit être considérée comme une rétribution (article 173 de la Constitution : principe de légalité modéré) ou comme un impôt (article 170 de la Constitution, principe de légalité strict).

Les redevances visées dans le présent projet d'arrêté royal s'entendent manifestement comme contreparties à la gestion, à l'examen et au traitement *ad hoc* des notifications et des demandes de certificat, d'agrément, de permis ou d'enregistrement, effectués par l'administration sur la base d'une demande individuelle.

En ce qui concerne les montants des différentes redevances, inscrits dans le projet, aucune information précise n'a été communiquée au Conseil d'État sur la manière dont ils ont été concrètement calculés. L'annexe jointe à la demande d'avis, observe cependant à cet égard que l'objectif des augmentations est de tenir compte de la charge de travail accrue pour des dossiers de plus en plus complexes; elle examine également l'impact financier présumé.

En cas de litige en justice, la proportionnalité et donc le caractère compensatoire devront pouvoir être démontrés⁴. Afin de dissiper tout doute quant à la validité en droit et de prévenir des litiges, une justification des montants concrets sur la base d'un calcul motivé constituerait un élément utile dans un rapport au Roi.

² Par la suite, il n'est plus question que de rétribution.

³ Voir notamment Cour constitutionnelle, 29 avril 2010, n° 44/2010, B.3; Cour constitutionnelle, 23 juin 2011, n° 115/2011, B.10.3.

⁴ Des questions se posent notamment en ce qui concerne l'article 1er, § 5, du projet.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES

Préambule

6. Au quatrième alinéa du préambule, on omettra la référence à l'article 11, étant donné que cet article ne procure pas de fondement juridique à l'arrêté en projet. Dans le texte néerlandais de cet alinéa, on mentionnera également la date exacte (24 januari 1977) de la loi visée.

7. Compte tenu des observations concernant le fondement juridique, le cinquième alinéa du préambule visera l'article 4*bis* de la loi du 28 juillet 1981 qui y est citée, au lieu de l'article 82 de celle-ci.

8. Compte tenu des observations formulées à l'égard du fondement juridique, le huitième alinéa du préambule fera également référence à l'article 8 de la loi précitée du 21 décembre 1998.

Article 1er

9. L'article 1er, §§ 1er, 7, 8, 9 et 11, fait chaque fois mention d'« adjuvant(s) ».

Interrogé quant à la question de savoir si la loi précitée du 21 décembre 1998 peut aussi procurer un fondement juridique dans ce cas, le délégué a répondu ce qui suit :

« Ik verwijs hiervoor naar de wet van 21/12/1998, waarin gewasbeschermingsmiddelen als volgt worden omschreven in art. 2, 20°:

‘20° gewasbeschermingsmiddelen: werkzame stoffen en één of meer werkzame stoffen bevattende preparaten, in de vorm waarin zij aan de gebruiker worden geleverd en bestemd om:

a) planten of plantaardige producten te beschermen tegen alle schadelijke organismen of de werking van dergelijke organismen te voorkomen, voor zover die stoffen of preparaten hierna niet anders worden gedefinieerd;

b) de levensprocessen van planten te beïnvloeden, voor zover het niet gaat om nutritieve stoffen (bij voorbeeld de groeiregulatoren);

c) plantaardige producten te bewaren, voor zover die stoffen of producten niet onder bijzondere bepalingen inzake bewaarmiddelen vallen;

- d) ongewenste planten te doden;
- e) delen van planten te vernietigen of een ongewenste groei van planten af te remmen of te voorkomen;
- f) de werking van gewasbeschermingsmiddelen te bevorderen.

De Koning kan het begrip gewasbeschermingsmiddelen nader omschrijven in overeenstemming met de desbetreffende richtlijnen en verordeningen van de Instellingen van de Europese Gemeenschap.'

Toevoegingsmiddelen vallen onder f), aangezien ze dienen om de werking van gewasbeschermingsmiddelen te bevorderen. Volgens de definitie van de wet van 21/12/98 behoren toevoegingsmiddelen dus al tot gewasbeschermingsmiddelen en zouden ze niet apart moeten worden vermeld.

Volgens Verordening 1107/2009 kennen toevoegingsmiddelen (of liever: toevoegingsstoffen) echter een andere definitie dan gewasbeschermingsmiddelen, vandaar dat ik voor de duidelijkheid beide heb vermeld (dus gewasbeschermingsmiddelen en toevoegingsmiddelen), en dit overeenkomstig de laatste vermelding, dat de Koning het begrip gewasbeschermingsmiddelen nader kan omschrijven.

'Toevoegingsmiddelen' zou dus moeten worden vervangen door 'toevoegingsstoffen' om zich te houden aan de terminologie van Verordening 1107/2009.

Omdat bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik worden gedefinieerd in het KB van 28/02/94 als gewasbeschermingsmiddelen en 'andere bestrijdingsmiddelen' voor landbouwkundig gebruik, waarbij deze laatste categorie overeenkomt met de toevoegingsstoffen van de Verordening 1107/2009, heb ik deze voor de volledigheid ook vermeld. Het KB van 28/02/94 blijft immers geldig voor de andere bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik (= toevoegingsstoffen), terwijl het voor gewasbeschermingsmiddelen grotendeels wordt overruled door Verordening 1107/2009 ».

On peut se rallier à ce point de vue, ainsi qu'à l'adaptation terminologique proposée.

10. L'article 1er, § 12, détermine des rétributions pour les demandes pour lesquelles aucune rétribution spécifique n'est prévue aux paragraphes 1er à 11 de cet article.

Interrogé quant à la question de savoir dans quel service il y a lieu d'introduire ces demandes, le délégué a répondu ce qui suit :

« Bij dezelfde FOD Volksgezondheid als voor de andere aanvragen voor gewasbeschermingsmiddelen en toevoegingsstoffen. U heeft echter gelijk dat dit wellicht beter omschreven dient te worden, ook al met verwijzing naar art 20*bis* van de wet van 21/12/98. Een voorstel tot aanpassing zou kunnen zijn:

‘§12. Iedere persoon die een aanvraag indient bij de FOD VVL betreffende een bestrijdingsmiddel voor landbouwkundig gebruik, een gewasbeschermingsmiddel of een toevoegingsstof waarvoor niet in een specifieke retributie is voorzien in de paragrafen 1 tot 11, is gehouden een retributie te betalen aan het Begrotingsfonds voor de grondstoffen en de producten. Deze retributie bedraagt:...' »

Cette proposition peut être accueillie.

La chambre était composée de

Messieurs	P. LEMMENS,	président de chambre,
	J. SMETS,	
	B. SEUTIN,	conseillers d'État,
	J. VELAERS,	assesseur de la section de législation,
Madame	G. VERBERCKMOES,	greffier.

Le rapport a été présenté par Madame K. BAMS, premier auditeur.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de Monsieur B. SEUTIN.

LE GREFFIER

LE PRÉSIDENT

G. VERBERCKMOES

P. LEMMENS